Opvoeden in Amerika

"If you don't believe in God, I don't think I can play with you." Mijn zoon is zes jaar als hij thuiskomt met deze zin, gehoord van een vriendje op school. We wonen op dat moment een jaar in Amerika en ineens word ik mij heel bewust van onze Nederlandse open manier van opvoeden.

TEKST **MARLEY HEILBRON-STEEGHS**

We discussiëren over alles en nemen geen blad voor de mond. Mijn overtuigd atheïstische zoon vindt het leuk om met gelovige kinderen in zijn klas te praten over het (niet) bestaan van God. Dat is voor Amerikanen ingewikkeld. De juf mag het er bij wet niet over hebben, omdat het een publieke school is. Gelovige ouders willen niet dat er gesproken wordt over dat *Hij* misschien niet bestaat. Niet-gelovige Amerikanen zijn netjes en willen niemand voor het hoofd stoten. En dus heb je het er hier niet over. Amerikaanse kinderen hebben dat allang geleerd. Onze kinderen niet.

Zo ook als het gaat over voortplanting. Daar weten mijn kinderen alles over, wij hebben weinig geheimen als het gaat over de bloemetjes en de bijtjes. Ik stond met een paar andere moeders te kletsen toen een kind op ons afkwam: "What is 'grabbing a pussy'?" Het was, inderdaad, verkiezingstijd. Een doodse stilte volgde. Wat nu? Ik stond perplex. Waarom niet gewoon uitleggen? Dat kan hier écht niet zomaar. Het werd: "That's a bad word". Het grappige is dat de Amerikaanse kinderen daar genoegen mee namen, maar die van mij niet. Dus besprak ik het later thuis en er volgde een leuk gesprek over de verschillen tussen mannen en vrouwen en hoe je zelf kunt zorgen voor gelijkwaardigheid. Dat kan prima op hun niveau en in kindertaal.

Maar dan Sinterklaas. Leg dat hier maar eens uit. Al na een maand of drie vroegen mijn kinderen: "Waarom gaan alleen zwarte kinderen hier met de bus naar school?" En dan hoor ik op een dag hoe mijn dochter aan iemand uitlegt wat het Sinterklaasfeest inhoudt. Ik schrik me kapot! "Sinterklaas is een witte man met heel veel geld. Hij heeft veel zwarte knechten ("Black Peets") met krulhaar, rode lippen en gouden oorbellen. Pieten werken voor de Sint. Ze sjouwen, bakken pepernoten en maken speelgoed in de fabriek. Ze krijgen niet betaald maar ze krijgen pepernoten." De mensen hier ervaren dat als heel discriminerend. We praten er daarom met vreemden nooit meer over. Het valt niet uit te leggen.

"Ik stond met een stel moeders te kletsen toen een kind op ons afkwam: "What is 'grabbing a pussy'?"

Stukje bij beetje leer ik wanneer ik mijn mond moet houden. Ik wil wel open, maar niet eenzaam zijn. Net zo min wil ik dat mijn kinderen worden afgewezen op school. Dat betekent voorzichtig zijn en nadenken voordat je je mening openbaar maakt. Ik besteed veel tijd aan gesprekken met onze kinderen over wat je hier wel en niet open kunt bespreken. Ze weten (en begrijpen) dat Zwarte Piet gevoelig ligt, dat je niet zomaar tegen iedereen over religie kunt praten en dat niet alle kinderen al precies weten hoe baby's gemaakt worden. Eigenlijk vind ik dat het ons aardig lukt om de kinderen open op te voeden en ze tegelijk respect bij te brengen voor andermans geloof en gewoonten. Hier in Boston en New England is het een smeltkroes van culturen. Dat maakt dat je als buitenlander warm wordt onthaald. En als je elkaar wat beter kent, kun je gewoon alles zeggen wat je wilt, net als thuis. ■

Marley Heilbron-Steeghs verhuisde in 2014 met haar man en kinderen (nu 7 en 10 jaar) naar Boston. Ze runt een online behandelpraktijk voor kinderen en werkt als psycholoog voor Aeffectivity.

www.aeffectivity.com / info@aeffectivity.com